

Sygn. akt I C 696/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	<i>SSO Grażyna Mrozowicz</i>
Protokolant:	st. sekr. sądowy Marta Dziduch

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016 r. w Przemyślu sprawy

z powództwa **M. S.**

przeciwko (...) **Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o **pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności**

I. **o d d a l a** powództwo,

II. **z a s ą d z a** od powódki M. S. na rzecz pozwanego (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 7.217 złotych (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. **p r z y z n a j e** od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Przemyślu na rzecz adw. M. K. wynagrodzenie w kwocie 8.856 złotych (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

Sygn. akt I C 696/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu

z dnia 21 marca 2016 r.

Powódka M. S. w pozwie wniesionym w dniu 2 października 2015 r., ostatecznie sprecyzowanym na rozprawie w dniu 9 marca 2016 r. wniosła o:

1. pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego - bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 14 lutego 2014r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przez Sąd Rejonowy w J. X Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w P., sygn. akt X Co 141/14 przeciwko M. S. odpowiedzialnej jako poręczyciel wekslowy do umowy nr (...) kredytu obrotowego z dnia 25 września 1999 r., zmienionego Aneksem nr (...) z dnia 14 maja 2000 r., aneksem nr (...) z dnia 14 maja 2001 r., aneksem z dnia 28 lutego 2002 r., zmienioną umową ugody z dnia

7 października 2003 r., zmienionej aneksem nr (...) z dnia 27 stycznia 2005 r., aneksem z dnia 28 maja 2007 r., zmienionej aneksem nr (...) z dnia 15 października 2007 r., zasądający od powódki na rzecz pozwanego jako sumę wekslową kwotę 272.954,31 zł oraz dalsze odsetki należne od dnia 11 kwietnia 2013 r.

2. zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa prawnego udzielonego z urzędu, a z ostrożności procesowej przyznanie od Skarbu Państwa kosztów zastępstwa prawnego, oświadczając jednocześnie, iż koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części oraz nieobciążanie powódki kosztami procesu z uwagi na trudną sytuację rodzinną i finansową.

Na uzasadnienie podała, że wniosła o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego – bankowego tytułu egzekucyjnego

z dnia 14 lutego 2014 r., nr (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przez Sąd Rejonowy w Jarosławiu X Zamiejscowy

Wydział Cywilny z siedzibą w P., sygn. akt X Co 141/14

co do zobowiązań dłużnika M. S., określonych szczegółowo w tytule wynikających z poręczenia wekslowego do umowy nr (...)

kredytu obrotowego z dnia 25 września 1999 r., zmienionego ostatecznie umową ugody z dnia 28 maja 2007 r. z aneksem z dnia

15 października 2007 r., zasądającego od powódki mnie jako poręczyciela wekslowego kwotę 272.954,31 zł z odsetkami od dnia 11 kwietnia 2013 r.

w wysokości 13%, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

Zdaniem powódki, roszczenie pozwanego względem niej jest bowiem przedawnione, na potwierdzenie czego przytoczyła treść stosownych przepisów, przytaczając stosowne orzecznictwo, wskazując dalej, że bankowy tytuł egzekucyjny nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej (res iudicata)

i nie wywołuje skutków prawnych na gruncie art. 125 k.c. Wierzytelność stwierdzona w (...) nie jest traktowana jak

roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu i nie przedawnia się w terminie, o którym mowa we wskazanym przepisie (10 lat). Wystawienie (...)

przez bank nie wywołuje także skutków na gruncie art. 123 § 1 k.c., (nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia).

Naprowadzono dalej, że bank rozwiązał umowę w dniu

9 kwietnia 2010 r., zaś w dniu 14 lutego 2014r, wystawił bankowy

tytuł egzekucyjny nr (...), który następnie w dniu 31 marca 2014 r.

został zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem

Sądu Rejonowego w Jarosławiu X Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą

w P., sygn. akt X Co 141/14.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...)

Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wskazała, iż nie uznaje powództwa

i wniosła o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie strona pozwana podała, że małżonkowi powódki

J. S., pozwany (...) S.A. w W. udzielił

kredytu obrotowego PLN według umowy nr (...) z dnia

22 listopada 1999 r., zmienionej aneksem nr (...) z dnia 25 września 2000 r., aneksem nr (...) z dnia 14 maja 2001 r., aneksem nr (...) z dnia

28 lutego 2002 r., objętego umową ugody z dnia 7 października 2003 r., zmienioną aneksem nr (...) z dnia 27 stycznia 2005 r., aneksem

nr (...) z dnia 4 maja 2005 r., aneksem nr (...) z dnia 27 kwietnia 2006 r., objętego ponowną umową ugody z dnia 28 maja 2007r., zmienioną aneksem nr (...) z dnia 15 października 2007 r., wskazując jednocześnie, iż do wierzytelności objętej ostatnią umową ugody z dnia 28 maja 2007 r. powódka M. S. udzieliła zabezpieczenia w postaci awalu weksla wystawionego przez J. S..

Następnie naprowadzono, iż w stosunku do J. S. pozwany Bank uzyskał tytuł z umowy kredytu, wystawiając (...) nr (...) z dnia 12 kwietnia 2013 r., któremu Sąd Rejonowy w P. V Wydział Gospodarczy postanowieniem z dnia 14 maja 2013 r. w sprawie sygn. akt V GCo 108/13 nadał klauzulę wykonalności.

W stosunku natomiast to awalistki weksla - M. S. pozwany Bank dochodził roszczeń z weksla poręczonego przez nią na zabezpieczenie wierzytelności kredytu obrotowego PLN nr umowy (...) z dnia 22 listopada 1999 r. z późniejszymi zmianami, w tym umową ugody z 2007 r. Wyjaśniono nadto, iż w tym celu pozwany, weksel opatrzył sumą wekslową, na którą składała się niespłacona należność główna i odsetki, wzywając powódkę do wykupu weksla. W zakreślonym terminie powódka weksla jednak nie wykupiła. Wobec powyższego pozwany Bank wystawił (...) nr (...) w dniu 14 lutego 2014 r., któremu Sąd Rejonowy w Jarosławiu X Zamiejscowy Wydział Cywilny z/s w P. postanowieniem z dnia 31 marca 2014 r. nadał klauzulę wykonalności.

W dalszej kolejności strona pozwana wskazała, iż J. S. wniósł do Sądu Okręgowego w Rzeszowie VI Wydziału Gospodarczego powództwo przeciwko (...) S.A. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - (...) z dnia 12 kwietnia 2013 r. nr (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przez Sąd Rejonowy w Przemyślu V Wydział Gospodarczy w dniu 14 maja 2013 r., sygn. akt V GCo 108/13. Sprawa zawisła w Sądzie Okręgowym w Rzeszowie pod sygn. akt VI GC 360/14, a w sprawie tej J. S. podnosił identyczne zarzuty jak w niniejszej sprawie M. S., a przede wszystkim zarzut przedawnienia wierzytelności z kredytu.

W przywołanej sprawie Sąd Okręgowy w Rzeszowie nie podzielił twierdzeń J. S. co do zaistnienia przedawnienia i prawomocnym wyrokiem z dnia 25 marca 2015 r. oddalił powództwo, w uzasadnieniu wskazując, że w sprawie doszło do tzw. uznania niewłaściwego długu, które legło u podstaw rozstrzygnięcia w sprawie na korzyść (...) S.A.

Zdaniem strony pozwanej, skoro Sąd w sprawie tego samego kredytu, do którego zabezpieczenia w postaci awalu udzieliła powódka w niniejszej sprawie - M. S., rozstrzygnął, że wierzytelność z tytułu kredytu nie jest przedawniona, to tym samym suma wekslowa, który bank opatrzył weksel również nie jest przedawniona, a w konsekwencji zarzut pozwanego co do przedawnienia jest całkowicie bezpodstawny. Nadto pozwany zauważył jednak, że M. S. wiedząc o niekorzystnym dla jej małżonka wyroku, świadomie naraża się na poniesienie dodatkowych kosztów postępowania.

Pozwana przyznała jednocześnie, że co prawda wystawienie (...) nie przerywa biegu przedawnienia, jednakże czyni to postanowienie o nadaniu (...) klauzuli wykonalności przez Sąd.

Z ostrożności procesowej, z uwagi na brak wskazania przez powódkę jakich roszczeń dotyczy podniesiony przez nią zarzut przedawnienia, tj. co do wierzytelności z umowy kredytu czy do wierzytelności z weksla, strona pozwana wskazała, iż zarzut ten jest niezasadny, bowiem po rozwiązaniu umowy ugody J. S., któremu Bank udzielił kredytu, a

do którego M. S. powódka w niniejszej sprawie udzieliła zabezpieczenia w postaci awalu weksla, uznał zobowiązanie poprzez:

1) złożenie w dniu 7 października 2010 r. wniosku o uzgodnienie nowych warunków spłaty, w którym opisuje, że pobiera rentę chorobową, z której większość mógłby przeznaczyć na spłatę zadłużenia, prosi o ustalenie dogodnych warunków spłaty kredytów na co miesięcznie mógłby przeznaczyć kwotę 1.000 zł.

W odpowiedzi na wniosek Bank pismem z dnia 17 stycznia 2009 r. wskazał stan zadłużenia z tytułu dwóch kredytów oraz w przypadku dalszego starania się o ugodę, wskazał jakie dokumenty powinien powód dołączyć.

2) złożenie w dniu 9 lutego 2011 r. pisma, w którym wnosi o przedłużenie terminu do dostarczenia dokumentów wymaganych przez bank w związku z wnioskiem o zawarcie umowy ugody

3) dokonywanie wpłat na poczet zadłużenia w następujących terminach i wysokościach:

- 21.04.2011 r.- 500,00 zł

- 16.05.2012 r.- 500,00 zł

- 31.12.2013 r.- 1000,00 zł

- 01.04.2014 r.- 1000,00 zł

- 02.05.2014 r.- 1000,00 zł

4) złożenie w dniu 15 października 2014 r. pisma, w którym wnosi o zwolnienie nieruchomości spod zabezpieczenia hipotecznego, gdyż nieruchomość tą chce sprzedać dobrowolnie, a środki wpłacić na poczet zadłużenia w Banku.

Strona pozwana podniosła także, iż przy ocenie zarzutu przedawnienia nie można kierować się jedynie datą wniesienia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, ale należy brać również wyżej wskazane czynności powoda, które jednoznacznie wskazują, że powód zobowiązanie względem banku uznawał, chciał je spłacać, a nawet spłacał dokonując wyżej wymienionych wpłat. Czynnościami tymi przerywał bieg przedawnienia, co oznacza, że wierzytelność banku nie jest przedawniona wbrew twierdzeniom powódki.

Dodatkowo podniesiono, iż kwestia przedawnienia wierzytelności z umowy została już rozstrzygnięta przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie prawomocnym wyrokiem. Tym samym zarzut przedawnienia zdaniem pozwanego jest bezpodstawny.

Odnosząc się kolejno do przedawnienia roszczeń z weksla strona pozwana natomiast wskazała, że roszczenia z weksla ulegają przedawnieniu trzyletniemu liczonemu od dnia płatności weksla, zaś w przedmiotowej sprawie datą płatności weksla była data 11 kwietnia 2013 r. Bank wystawił bowiem (...) w dniu 14 lutego 2014 r., a sąd nadał klauzulę w dniu 31 marca 2014 r. Tym samym zdaniem pozwanego dochowano czynności zachowawczych, przerywając bieg przedawnienia roszczeń z weksla postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności.

Z wyżej naprowadzonych względów wniesiono o oddalenie powództwa.

Następnie w piśmie procesowym z dnia 24 lutego 2016 r. (k.138-144) powódka w całości podtrzymała dotychczasowe żądanie zawarte w pozwie oraz twierdzenia i wnioski w nim zawarte. Dodatkowo odniesiono się do odpowiedzi na pozew, potwierdzając, że z powództwa jej męża J. S. toczyło się postępowanie przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - (...) z dnia 12 kwietnia 2013 r., nr (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przez Sąd Rejonowy w Przemyślu, a w sprawie tej J. S. podnosił zarzut przedawnienia wierzytelności z kredytu, a Sąd Okręgowy w Rzeszowie nie podzielił jego twierdzeń, ustalając, iż faktycznie od daty rozwiązania umowy z dniem 9 kwietnia 2010 r. rozpoczęło swój bieg przedawnienie roszczenia, a wniosek przez pozwanego do Sądu o zaopatrzenie (...) w klauzulę wykonalności wpłynął w dniu 14 maja 2013r. tj. po 3 latach, jednakże z uwagi na uznanie niewłaściwe długu przez J. S. doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia.

Powódka wskazała, iż nie zgadza się jednak z twierdzeniem pozwanego, że skoro Sąd Okręgowy w Rzeszowie w sprawie tego samego kredytu, do którego zabezpieczenia w postaci awalu udzieliła powódka rozstrzygnął, że wierzytelność z tytułu kredytu nie jest przedawniona, a jej zarzut przedawnienia jest całkowicie bezpodstawny. Jej zdaniem bowiem fakt, iż przeciwko dłużnikom głównym zobowiązanie nie uległo przedawnieniu nie ma znaczenia dla odpowiedzialności poręczycieli wekslowych, którzy odpowiadają solidarnie, na potwierdzenie czego powołała uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2011 r., sygn. akt IV CSK 371/10, LEX nr 784973.

Nadto powódka przytoczyła, iż zgodnie z przepisem art. 881 k.c. poręczyciele ponoszą wobec wierzyciela taką odpowiedzialność jak współdłużnicy solidarni.

Odnosząc się kolejno do faktu, iż w stosunku do dłużnika J. S. Sąd Okręgowy w Rzeszowie ustalił, że doszło do uznania niewłaściwego, powódka wskazała, iż wobec dyspozycji art. 371 i 372 k.c. pozostaje ono bez wpływu na sytuację powódki jako współdłużniczki solidarnej. Powołany przepis art. 371 k.c. wyraża bowiem zasadę, że w czasie trwania stosunku obligacyjnego dłużnik solidarny nie może swoim działaniem lub zaniechaniem pogorszyć sytuacji prawnej pozostałych współdłużników. Ujemne konsekwencje zachowania dłużnika dotyczą tylko jego, nie dotyczą

natomiast pozostałych współdłużników, czyli wpływają one tylko na położenie dłużnika, który ich dokonał.

W konsekwencji powyższego uznanie długu przez jednego z dłużników jest skuteczne wyłącznie w stosunku do dłużnika, który uznanie dokonał, a nie w stosunku do pozostałych współdłużników. Kontynuacją tej zasady polegającej na ograniczeniu skutków czynności dokonanych przez wierzyciela na rzecz jednego dłużnika, a pogarszających położenie prawne tego dłużnika do jego osoby - z wykluczeniem ujemnego wpływu na innych dłużników jest regulacja art. 372 k.c., zgodnie z którą przerwanie lub zawieszenie biegu przedawnienia w stosunku do jednego z dłużników solidarnych nie ma skutku względem współdłużników.

Tym samym w niniejszej sprawie zdaniem powódki błędne jest zatem twierdzenie pozwanego, że zarzut przedawnienia powódki jest bezpodstawny, bowiem wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie rozstrzygnął kwestię przedawnienia kredytu.

Nadto powódka podkreśliła, że postępowanie toczące się przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie z powództwa J. S. dotyczyło pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego - (...) z dnia

12 kwietnia 2013 r., nr (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przez Sąd Rejonowy w Przemyślu z dnia 14 maja 2013 r., podczas gdy powódka domaga się w niniejszym postępowaniu pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego - (...) z dnia 14 lutego 2014 r., nr (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przez Sąd Rejonowy w Jarosławiu

X Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w P., sygn. akt

X Co 141/14, co zdaniem powódki ma istotne znaczenie, z uwagi na podnoszony przez powódkę zarzut przedawnienia.

Powódka jednocześnie nakreśliła, iż co prawda oba (...)

i przeciwko powódce i przeciwko J. S. dotyczą tego samego kredytu, jednakże były wystawiane przez pozwanego w różnych okresach czasu, jak również inna jest data składania wniosku o nadanie im klauzuli wykonalności do Sądu, podczas gdy kredyt będący podstawą wystawienia (...) przeciwko obu dłużnikom został rozwiązany w jednej dacie tj. 9 kwietnia 2010 r.

Jak wynika natomiast z dołączonej przez pozwanego do odpowiedzi na pozew umowy ugody z dnia 28 maja 2007 r. rozwiązanie ugody skutkuje postawieniem wierzytelności jaka istniała w dniu rozwiązania umowy ugody w stan natychmiastowej wymagalności i naliczaniem odsetek od należności głównej według stopy przewidzianej dla należności przeterminowanych

(§ 8 pkt 3). Rozwiązanie tej umowy nastąpiło w dniu 9 kwietnia 2010 r.

i z tą datą nastąpiła wymagalność przedmiotowego roszczenia i jednocześnie z tą datą rozpoczęło swój bieg przedawnienie. W konsekwencji zdaniem powódki z dniem 9 kwietnia 2013 r. roszczenie to podlegałoby przedawnieniu, a te okoliczności wynikają z przedłożonych dokumentów, jak również sama strona pozwana potwierdza je (choćby przedkładając uzasadnienie SO w Rzeszowie z zakreśleniem tych dat - str. 7 uzasadnienia tego wyroku).

Argumentując dalej zajęte stanowisko powódka podała, iż zgodnie

z art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, zaś zgodnie z art. 123 k.c.

bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem

lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed Sądem polubownym, powziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia

lub zabezpieczenia roszczenia oraz przez uznanie roszczenia przez osobę przeciwko której roszczenie przysługuje, zaś po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.).

W tej sytuacji, w ocenie powódki, pierwszą czynnością pozwanego, która przerwałaby bieg przedawnienia jest data wniesienia wniosku

do Sądu w dniu 14 lutego 2014 r. o zaopatrzenie w klauzulę wykonalności bankowego tytułu wykonawczego nr (...) przeciwko powódce.

Zatem czasokres jaki upłynął od daty rozwiązania umowy tj. od dnia

9 kwietnia 2010 r. do daty złożenia w/w wniosku tj. do dnia 14 lutego 2014 r. przekracza 3 letni okres przewidziany treścią art. 118 k.c.

Do przerwania biegu przedawnienia doszłoby zatem, gdyby powódka po rozwiązaniu umowy ugody uznała zobowiązanie, co jej zdaniem

w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Uznanie ustalone przez

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, na które powołuje się strona pozwana,

nastąpiło przez dłużnika J. S..

Nadto powódka podniosła, iż podnoszony z ostrożności procesowej przez stronę pozwaną zarzut i dowody na jego poparcie, tj. uznanie

przez powódkę zobowiązania, nie zasługuje na uwzględnienie. Przedłożone przez pozwaną dokumenty tj. wniosek z dnia 7 października 2010 r.,

czy pismo z dnia 15 października 2013 r., nie są opatrzone podpisem powódki i były one wystosowywane do pozwanej przez J. S.. Podobnie, wpłaty w ilości 5 szt., były dokonywane przez dłużnika J. S., co też wynika z ich treści. Jednocześnie powódka wskazała, iż wspólnie z mężem J. S. posiadała jeszcze inny kredyt u pozwanej, wynikający z umowy nr (...), a przedłożone wpłaty dotyczyły właśnie tego kredytu, podobnie jak i pismo z dnia 15 października 2013 r., o czym świadczy chociażby fakt, że po jego przedłożeniu u strony pozwanej i otrzymaniu zgody na sprzedaż nieruchomości obciążonych hipoteką - zmniejszeniu uległa wysokość wspólnego kredytu. Powódka przyznała także, iż faktycznie podpisała jedno z pism kierowanych do pozwanego, tj. pismo z dnia 7 lutego 2011 r., jednakże z pisma tego nie wynika jej zdaniem, by uznawała ona roszczenie z kredytu będącego przedmiotem sporu. We wskazane dacie nie powstała także jeszcze jej odpowiedzialność względem tego kredytu, a jedynie kredytu nr 202- (...). Nadto zdaniem powódki niespłacenie kredytu nie powoduje od razu powstania odpowiedzialności poręczyciela wekslowego, gdyż będzie on obowiązany zapłacić dopiero wtedy, gdy bank uzupełni weksel in blanco a jego wystawca nie zapłaci w terminie płatności wskazanym w treści weksla. Tym bardziej, że jeżeli weksel nie zostanie uzupełniony zgodnie z wymogami formalnymi, poręczyciel nie będzie odpowiadał wobec wierzyciela (banku) w ogóle, jednocześnie zaznaczając, iż pozwany wypełnił weksel dopiero w dniu 28 marzec 2013 r. i po tej dacie wezwała powódkę do jego wykupu.

Dodatkowo podano, iż nawet gdyby przyjąć, że pismo podpisane przez powódkę miałoby przerwać bieg przedawnienia roszczenia z uwagi na uznanie niewłaściwe, powódka wskazała, iż po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Zatem czasokres jaki upłynął od tej daty – od dnia 9 lutego 2011 r. do daty złożenia wniosku do Sądu o zaopatrzenie (...) w klauzulę wykonalności z dnia 24 lutego 2014 r. przekracza 3 letni okres przewidziany treścią art. 118 k.c., aczkolwiek powódka stanowczo zaprzecza jakoby z jej strony doszło do uznania niewłaściwego.

Kolejno, odnosząc się do twierdzenia strony pozwanej, że roszczenia z weksla ulegają przedawnieniu trzyletniemu liczonemu od dnia płatności weksla, wskazano, iż powódka zgadza się z tym twierdzeniem, podaje jednakże, że w przypadku weksla in blanco dochodzenie roszczenia jest możliwe w terminie trzyletnim od daty płatności wpisanej na wekslu - pod warunkiem, że przed tą datą płatności wynikającą z weksla roszczenie nie ulegnie przedawnieniu, na potwierdzenie czego powołała wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa 1364/12, LEX nr 1313325.

W konsekwencji, w omawianym przypadku roszczenie w stosunku do powódki jako poręczyciela przedawniło w dniu 9 kwietnia 2013 r., czyli przed datą płatności weksla wskazanej na dzień 11 kwietnia 2013 r., a zatem w dacie wpisanej na wekslu jako data płatności już zdaniem powódki nie istniało.

W odpowiedzi na zajęte przez powódkę stanowisko w piśmie procesowym z dnia 24 lutego 2016 r., strona pozwana (...) Bank (...) S.A. w W. podtrzymała dotychczasowe żądania podniesione w odpowiedzi na pozew, a nadto podała, iż podtrzymuje dotychczas podnoszone twierdzenia w niniejszej sprawie, podnosząc dodatkowo, czego nie kwestionuje także powódka, że jej odpowiedzialność z tytułu weksla rozpoczyna się z chwilą wypełnienia weksla i wezwania do wykupu weksla, wyjaśniając jednocześnie, iż odpowiedzialność dłużnika osobistego z tytułu kredytu i dłużnika z tytułu weksla jest owszem solidarna, ale in solidum, gdyż wynika z różnych tytułów prawnych.

Reasumując zajęte stanowisko, strona pozwana podała, iż skoro z tytułu kredytu wierzytelność nie uległa przedawnieniu, bowiem kwestię

tą ponad wszelkie wątpliwości stwierdził Sąd, zaś odpowiedzialność dłużnika wekslowego rozpoczyna się z chwilą wypełnienia weksła, zdaniem strony pozwanej nie można twierdzić, że w stosunku do powódki w niniejszej sprawie doszło do przedawnienia wierzytelności składającej się na sumę wekslową, a dłużnik osobisty działał na jej niekorzyść. Na nieprzedawnienie wierzytelności z kredytu jak wskazano dalej powódka nie miała wpływu, gdyż nie odpowiadała za kredyt tylko za sumę wekslową od chwili wypełnienia weksła.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Mąż powódki J. S. zawarł ze stroną pozwaną Powszechną (...) Bank (...) S.A. łącznie dwie umowy kredytowe tj.:

- 1) umowę z dnia 22 listopada 1999 r. o nr (...)
- 2) umowę z dnia 21 września 2001 r. o nr 202- (...) – do długu z tej umowy przystąpiła powódka.

Na podstawie umowy nr (...) bank przyznał J. S. kwotę 45.000 zł tytułem kredytu z przeznaczeniem na regulowanie bieżących zobowiązań z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

Następnie w dniu 14 maja 2001 r. J. S. zawarł z pozwanym aneks do umowy, na podstawie którego tytułem kredytu przyznana została mu kwota 39.021 franków szwajcarskich.

Na mocy kolejnego aneksu do umowy z 1999 r. z dnia 28 lutego 2002 r. mężowi powódki tytułem udzielonego kredytu przyznana została kwota 64.695 franków szwajcarskich.

W dniu 7 października 2003 r. J. S. zawarł ze stroną pozwaną (...) Bank (...) S.A. umowę ugody dotyczącą umowy kredytu z dnia 22 listopada 1999 r. o nr (...) w treści zmienionej aneksami. W wyniku zawartej umowy kredytobiorca uznał dług wobec pozwanego w kwotach 168.816,03 zł jako kwota kredytu oraz 38.772,08 zł jako odsetki naliczone do dnia 6 października 2003 r. Zgodnie z § 3 tej umowy ugody strony ustaliły, iż zabezpieczeniem spłaty kredytu będzie m.in. weksel własny in blanco poręczony przez powódkę M. S..

Aneksem nr (...) z dnia 27 stycznia 2005 r. do umowy ugody z dnia 7 października 2003 r. zmieniono oznaczenie kredytobiorcy w związku ze zmianą firmy prowadzonej działalności gospodarczej przez J. S..

Kolejną umowę ugody z dnia 27 stycznia 2005 r. modyfikowano aneksem (...) z dnia 4 maja 2005 r., a także aneksem (...) z dnia 27 kwietnia 2006 r. Na ich podstawie zmodyfikowano harmonogram wpłat jakich na pokrycie kredytu dokonywać miał J. S., nadto pozwany zobowiązał się do umorzenia 10% odsetek po prawidłowym wykonaniu postanowień umowy naliczonych od dnia zawarcia aneksu nr (...).

Następnie w dniu 28 maja 2007 r. J. S. zawarł kolejną umowę ugody ze stroną pozwaną (...) Bank (...) S.A. dotyczącą umowy kredytu z dnia 22 listopada 1999 r. o nr (...). Na jej podstawie kredytobiorca uznał dług w kwocie 200.736,18 zł, na którą składa się należność główna w wysokości 111.516,03 zł oraz odsetki naliczone do dnia zawarcia umowy ugody

w kwocie 89.220,15 zł. Zgodnie z § 6 tejże umowy jej zabezpieczenie stanowiło: weksel in blanco wystawiony przez J. S., poręczony przez M. S., zastaw na mieniu ruchomym firmy wraz z cesją z polisy ubezpieczeniowej, hipoteka zwykła w kwocie 111.516,03 zł na nieruchomości położonej w N. objętej KW nr (...), stanowiącej własność M. S. wraz z cesją praw z polisy ubezpieczeniowej przedmiotowej nieruchomości.

W dniu 28 maja 2007 r. do umowy ugody z dnia 28 maja 2007 r. zawarto aneks nr (...), na podstawie którego pozwany, stosując ulgę w spłacie zaliczał kwoty wpłacane w kolejności:

- 1) koszty, opłaty i prowizję
- 2) należność główna
- 3) należne odsetki

(dowód: umowa kredytu obrotowego Nr (...)zawarta w dniu 22 listopada 1999 r. pomiędzy J. S. i (...).P. – k. 51 – 55/2, aneks nr (...) z dnia 14 maja 2001 r. do umowy o kredyt obrotowy nr (...) - k. 56 - 61, aneks nr (...) z dnia 28 lutego 2002 r. do umowy o kredyt obrotowy nr (...), umowa ugody z dnia 7 października 2003 r. zawarta pomiędzy (...) S.A. – k. 63 – 66/2, aneks nr (...) z dnia 27 stycznia 2005 r. do umowy ugody z dnia 7 października 2003 r. – k. 67, aneks nr (...) z dnia 4 maja 2005 r. do umowy ugody z dnia 7 października 2003 r. – k. 68 - 69/2, aneks nr (...) z dnia 27 kwietnia 2006 r. do umowy ugody z dnia 7 października 2003 r. – k. 70 – 70/2, umowa ugody z dnia 28 maja 2007 r. zawarta pomiędzy (...) S.A. – k. 71 73, aneks nr (...) z dnia 15 października 2007 r. do umowy ugody z dnia 28 maja 2007 r. – k. 71, wyrok z dnia 25 marca 2015 r. wraz z uzasadnieniem – zalegający na karcie 171, 178 – 182/2 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie o sygn. akt VI GC 360/14, przesłuchanie powódki M. S. na rozprawie w dniu 9 marca 2016 r. – k. 155)

Pismem z dnia 9 kwietnia 2010 r. pozwany rozwiązał umowę ugody z dnia 28 maja 2007 r. do umowy kredytu z dnia 22 listopada 1999 r. o nr (...) (z późn. zm.), informując że zadłużenie z ww. tytułu wynosi 102.633,32 zł, jako należność główna 99.941,78 zł oraz 2.062,88 zł tytułem odsetek za nieterminową spłatę, stawiając kredyt w stan wymagalności i jednocześnie wzywając do jego zapłaty.

Pismem z dnia 7 października 2010 r. J. S. zwrócił się do pozwanego o uzgodnienie nowych warunków spłaty kredytów.

Jako nadawcy tego pisma wskazani zostali J. S. oraz M. S., aczkolwiek pod pismem podpis złożył wyłącznie J. S..

Odpowiadając w dniu 17 stycznia 2011 r. na wskazane pismo (...) Bank (...) S.A. zawiadomiła J. S. oraz M. S., iż istnieje możliwość restrukturyzacji zobowiązań wynikających z zadłużenia z kredytów: z dnia 22 listopada 1999 r.

o nr (...) oraz z dnia 21 września 2001 r.

o nr 202- (...). W piśmie tym pozwany wskazał kwotę zadłużenia na dzień 17 stycznia 2011 r., wynikającą z umów obu kredytów, w tym z umowy nr (...), określając ją na kwotę 220.366,83 zł, na co składa się 102.633,32 zł jako kapitał oraz kwotę 117.703,51 zł jako odsetki. Jednocześnie bank wezwał adresatów do spłaty zadłużenia w terminie 7 dni od otrzymania niniejszego pisma, bądź przedłożenia w tym terminie wskazanych informacji, dokumentów

oraz uzgodnienia nowych warunków płatności.

W odpowiedzi na pismo pozwanego M. S. oraz J. S. zwrócili się o kilkudniowe przesunięcie terminu dostarczenia dokumentów.

J. S. w dniu 24 kwietnia 2011 r. dokonał wpłaty na kwotę 500 zł, w dniu 16 maja 2012 r. wpłaty na kwotę 500 zł, w dniu 31 grudnia 2013 r. wpłaty na kwotę 1000 zł, w dniu 31 marca 2014 r. na kwotę 1000 zł oraz w dniu 2 maja 2014 r. na kwotę 1000 zł. W tytułach przelewów J. S. nie wskazywał które zadłużenie spłaca. W konsekwencji pozwany zaliczył dokonane przez J. S. wpłaty na należności z umowy kredytu z dnia z dnia 22 listopada 1999 r. o nr (...)

(dowód: pismo J. S. do (...) S.A. z daty N. 7 października 2010 r. - zalegające na karcie 145 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt

VI GC 360/14, pismo z dnia 17 stycznia 2011 r. skierowanego przez (...) S.A.

do J. S. i M. S. wraz z potwierdzeniem odbioru - zalegające na kartach 147 - 148 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14,

pismo M. S. i J. S. z dnia 7 lutego 2011 r. (9 lutego 2011 r. data wpływu do Banku (...) S.A.) - zalegające na karcie 146 -146/2 w aktach

Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14, 4 potwierdzenia dokonania przelewu przez J. S. kredytu z dnia: 21 kwietnia 2011 r., 16 maja 2012 r.,

31 grudnia 2013 r., 31 marca 2014 r. - zalegające na kartach 150 - 153 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14, potwierdzenie wpłaty gotówkowej z dnia 2 maja 2014 r. dokonanej przez J. S. tytułem kredytu - zalegające na karcie 149 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt

VI GC 360/14, historia operacji na kontrakcie kredytowym z dnia 17 marca 2015 r. - zalegająca na kartach 108 – 108/2 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie,

sygn. akt VI GC 360/14, wyrok z dnia 25 marca 2015 r. wraz z uzasadnieniem – zalegający na kartach 171, 178 – 182/2 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14)

W dniu 12 kwietnia 2013 r. pozwany wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) wobec J. S., obejmujący należność

z tytułu umowy kredytu obrotowego z dnia 22 listopada 1999 r.

o nr (...), w którym wskazano, iż na wymagalne zadłużenie składają się należność główna w wysokości 102.663,32 zł oraz odsetki

za okres od 18 lutego 2006 r. do 11 kwietnia 2013 r. w wysokości 170.344,43 zł.

Postanowieniem z dnia 14 maja 2013 r. sygn. akt V GCo 108/13

na skutek wniosku pozwanego z dnia 24 kwietnia 2013 r., Sąd Rejonowy

w P. V Wydział Gospodarczy nadał klauzulę wykonalności wymienionemu powyżej bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia

12 kwietnia 2013 r. nr (...).

W dniu 11 kwietnia 2013 r. (...)

Bank (...) S.A. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny nr (...)

wobec dłużników solidarnych J. S. i M. S., przy czym odpowiedzialność J. S. wynika z umowy z dnia 21 września 2001 r.

o nr 202- (...), zaś M. S. z tytułu przystąpienia

do wynikającego z tej umowy długu. Na należność objęta wskazanym bankowym tytułem egzekucyjnym złożyła się należność główna w wysokości 41.426,29 zł oraz odsetki za okres od 12 listopada 2007 r. do

11 kwietnia 2013 r. w kwocie 52.451,76 zł.

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2013 r. sygn. akt V GCo 107/13 Sąd Rejonowy w Przemyślu nadał klauzulę wykonalności wymienionemu powyżej bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 11 kwietnia 2013 r. nr (...) przeciwko J. S. i M. S..

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny Nr (...) wystawiony przeciwko J. S. i M. S. – zalegający na karcie 94 – 94/2 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14, postanowienie GCo 108/13 – k. 75, postanowienie Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 26 listopada 2013 r. w sprawie V GCo 107/13 - zalegające na karcie 95 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14, wyrok z dnia 25 marca 2015 r. wraz z uzasadnieniem – zalegający na kartach 171, 178 – 182/2 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14)

Niepodpisanym pismem z dnia 15 października 2013 r. wrócono się do pozwanego z prośbą o wyrażenie zgody na sprzedaż nieruchomości obciążonej hipotecznie na rzecz banku, stanowiącej własność M. S., przedkładając w załączeniu operat szacunkowy wyceny nieruchomości.

Strona pozwana pismem z dnia 19 listopada 2013 r. wyraziła zgodę warunkową na wyłączenie z księgi wieczystej działek szczegółowo wskazanych w piśmie bez obciążenia hipotecznego po wpłacie na jego rachunek kwoty wynikającej z aktu notarialnego, nie mniejszej niż 38.400 zł.

Aktem notarialnym z dnia 26 listopada 2013 r. rep. A (...) powódka M. S. sprzedała należące do niej działki, a kwota uzyskana ze sprzedaży pomniejszyła kwotę objętą bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...), z którego tytułem należności głównej do spłaty pozostało 3.026,29 zł.

W oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) Komornika Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Jarosławiu prowadzi egzekucję przeciwko powódce pod sygn. akt Km 141/14.

(dowód: pismo bez podpisu do (...) SA Biura (...) w L. z dnia 15 października 2014 r. zawierające prośbę o wyrażenie zgody na sprzedaż nieruchomości wraz z załącznikiem w postaci operatu szacunkowego nieruchomości stanowiącej własność J. S. i M. S. położonej w N. - zalegające na kartach 159 - 160 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14, akt notarialny z dnia 26 listopada 2013 r. rep. A: (...) - zalegający na kartach 89 - 92 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości z wezwaniem do zapłaty długu z dnia 21 sierpnia 2014 r. Komornika Sądowego przy SR w J. w sprawie Km 141/14 - zalegające na karcie 96 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie o sygn. akt VI GC 360/14)

Pozwany w dniu 28 marca 2013 r. wypełnił weksel sumą wekslową, na którą składała się należność główna oraz odsetki i pismem z tego samego dnia wezwał powódkę jako awalistkę weksla do jego wykupu do dnia 11 kwietnia 2013 r.

W dniu 14 lutego 2014 r. (...) Bank (...) S.A. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) wobec M. S., jako poręczycielki wekslowej umowy kredytu z dnia 22 listopada 1999 r.

o nr (...) (z późn. zm.). Na należność objęta wskazanym bankowym tytułem egzekucyjnym złożyła się suma wekslowa w wysokości 272.954,31 zł.

Postanowieniem z dnia 31 marca 2014 r. sygn. akt X Co 141/14 Sąd Rejonowy w Jarosławiu X Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w P. nadał klauzulę wykonalności wymienionemu powyżej bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 14 lutego 2014 r. nr (...) przeciwko M. S..

Postanowieniem z dnia 18 września 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Jarosławiu wszczął egzekucję przeciwko powódce na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 14 lutego 2014 r. nr (...) pod sygn. akt Km 918/14.

(dowód: weksel z dnia 28 maja 2007 r. na kwotę 272.954,31 zł wystawiony przez J. S. i poręczony przez M. S. – k. 76 – 76/2, wezwanie do wykupu weksla z dnia 28 marca 2013 r. skierowane do M. S. – k. 77, postanowienie Sądu Rejonowego w Jarosławiu zamiejscowego Wydziału Cywilnego w P. z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie X Co 141/14 – k. 79 – 80, akta Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jarosławiu J. P., sygn. akt Km 918/14)

Wyrokiem z dnia 25 marca 2015 r. sygn. akt VI GC 360/14 Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy oddalił powództwo J. S., domagającego się pozbawienia wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 12 kwietnia 2013 r. nr (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przez Sąd Rejonowy w Przemysłu V Wydział Gospodarczy w dniu 14 maja 2013 r., sygn. akt V GCo 108/13, który opierał swoje roszczenie na zarzucie przedawnienia.

(dowód: wyrok z dnia 25 marca 2015 r. wraz z uzasadnieniem – zalegający na kartach 171, 178 – 182/2 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14)

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie:

I. dowodów z dokumentów urzędowych i prywatnych, takich jak:

1. zalegających w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Rzeszowie o sygn. akt VI GC 360/14 kserokopii potwierdzonej za zgodność z oryginałem:

a. pisma J. S. do (...) SA z daty N. 7 października 2010 r. - zalegającej na karcie 145 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie o sygn. akt VI GC 360/14,

b. pisma z dn. 17 stycznia 2011 r. skierowanego przez (...) S.A. do J. S. i M. S. wraz z potwierdzeniem odbioru - zalegającej na kartach 147 - 148 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14,

c. pisma M. S. i J. S. z daty 7 lutego 2011 r. (9 lutego 2011 r. data wpływu do Banku (...) S.A.) - zalegającego na karcie 146 -146/2 w aktach Sądu Okręgowego w R., sygn. akt VI GC 360/14,

d. 4 potwierdzeń dokonania przelewu przez J. S. kredytu z dnia: 21 kwietnia 2011 r., 16 maja 2012 r., 31 grudnia 2013 r., 31 marca 2014 r. - zalegających na kartach 150 - 153 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie o sygn. akt VI GC 360/14,

e. potwierdzenia wpłaty gotówkowej z dnia 2 maja 2014 r. dokonanej przez J. S. tytułem kredytu - zalegającego na karcie 149 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14,

f. historii operacji na kontrakcie kredytowym z dnia 17 marca 2015 r. - zalegającej na kartach 108 - 108/2 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14,

g. pisma bez podpisu do (...) SA Biura (...) w L. z dnia 15 października 2014 r. zawierające prośbę o wyrażenie zgody na sprzedaż nieruchomości wraz z załącznikiem w postaci operatu szacunkowego nieruchomości stanowiącej własność J. S. i M. S. położonej w N. - zalegającego na kartach 159 - 160 w aktach Sądu Okręgowego w R. sygn. akt VI GC 360/14,

h. wyroku z dnia 25 marca 2015 r. wraz z uzasadnieniem - zalegającego na kartach 171, 178 - 182/2 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14,

i. bankowego tytułu egzekucyjny Nr (...) wystawiony przeciwko J. S. i M. S. - zalegający na kartach 94 - 94/2 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14,

j. postanowienia Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 26 listopada 2013 r. w sprawie V GCo 107/13 - zalegające na karcie 95 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14,

k. zawiadomienia o wszczęciu egzekucji z nieruchomości z wezwaniem do zapłaty długu z dnia 21 sierpnia 2014 r. Komornika Sądowego przy SR w Jarosławiu w sprawie Km 141/14 - zalegające na karcie 96 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14,

l. aktu notarialnego z dnia 26 listopada 2013 r. rep. A: (...) - zalegającego na kartach 89 - 92 w aktach Sądu Okręgowego w Rzeszowie, sygn. akt VI GC 360/14,

2. akta Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jarosławiu J. P. o sygn. akt Km 918/14,

3. umowa kredytu obrotowego Nr (...)zawarta w dniu 22 listopada 1999 r. pomiędzy J. S. i (...).P. - k. 51 - 55/2,

4. aneks nr (...) z dnia 14 maja 2001 r. do umowy o kredyt obrotowy nr(...)- k. 56 - 61,

5. aneks nr (...) z dnia 28 lutego 2002 r. do umowy o kredyt obrotowy nr (...)- k. 62 - 62/2,

6. umowa ugody z dnia 7 października 2003 r. zawarta pomiędzy (...) S.A. - k. 63 - 66/2,

7. aneks nr (...) z dnia 27 stycznia 2005 r. do umowy ugody z dnia 7 października 2003 r. - k. 67,

8. aneks nr (...) z dnia 4 maja 2005 r. do umowy ugody z dnia 7 października 2003 r. - k. 68 - 69/2,

9. aneks nr (...) z dnia 27 kwietnia 2006 r. do umowy ugody z dnia 7 października 2003 r. - k. 70 - 70/2,

10. umowa ugody z dnia 28 maja 2007 r. zawarta pomiędzy (...) S.A. – k. 71 - 73,

11. aneks nr (...) z dnia 15 października 2007 r. do umowy ugody z dnia 28 maja 2007 r. – k. 71,

12. postanowienie Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 14 maja 2013 r. w sprawie o sygn. akt V G Co 108/13 – k. 75,

13. weksel z dnia 28 maja 2007 r. na kwotę 272.954,31 zł wystawiony przez J. S. i poręczony przez M. S. – k. 76 – 76/2,

14. wezwanie do wykupu weksla z dnia 28 marca 2013 r. skierowane do M. S. – k. 77,

15. postanowienie Sądu Rejonowego w Jarosławiu zamiejscowego Wydziału Cywilnego w P. z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie X Co 141/14 – k. 79 - 80,

II. przesłuchanie powódki M. S. na rozprawie w dniu 9 marca 2016 r. – k. 155.

Powyżej ustalony stan faktyczny był w sprawie bezsporny, a został ustalony głównie w oparciu o powołane dokumenty urzędowe i prywatne, które sporządzone zostały w przepisanej formie przez powołane do tego organy w zakresie ich działania. Dokumenty urzędowe zostały sporządzone przez osoby kompetentne w zakresie ich urzędowych obowiązków,

a ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Podobnie żadna ze stron nie zaprzeczyła prawdziwości dokumentów prywatnych i pochodzenia zawartych w nich oświadczeń.

Wiarygodność tych dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu, stąd uznane zostały za w całości polegające na prawdzie, odnośnie dokumentów urzędowych - w zakresie tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.), a odnośnie dokumentów prywatnych - w zakresie faktu złożenia oświadczeń zawartych w dokumentach przez osoby je podpisujące (art. 245 k.p.c.).

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki w części, w której korelują one z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem z dokumentów.

Za niewiarygodne w ocenie Sądu należy uznać twierdzenia M. S.,

iż podejmowane przez nią oraz J. S. działania po wypowiedzeniu przez pozwanego pismem z dnia 9 kwietnia 2010 r. umowy ugody z dnia

28 maja 2007 r. do umowy kredytu z dnia 22 listopada 1999 r.

o nr (...) (z późn. zm.) sprowadzały się do regulowania zobowiązań z umowy kredytu z dnia 21 września 2001 r.

o nr 202- (...), ponieważ nie korelują one ze zgromadzonym materiałem w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo M. S. nie zasługuje na uwzględnienie i jako takie podlega oddaleniu.

Podstawę prawną roszczenia powódki stanowi art. 840 k.p.c.,

który jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala

na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem.

Stosownie do treści art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. w drodze powództwa

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności dłużnik może żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części

albo ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności, gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., sygn. akt III CSK 302/07, OSNC-ZD 2009, nr 2, poz. 37).

Na podstawie art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W oparciu o art. 123 § 1 pkt 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

Sens instytucji uznania roszczenia sprowadza się do tego, że dłużnik zapewnia wierzyciela o zamiarze wykonania zobowiązania, w związku z czym wierzyciel nie musi już obawiać się upływu przedawnienia i powstrzymać się z dochodzeniem (egzekucją) roszczenia bowiem pozostaje w usprawiedliwionym przekonaniu, że dłużnik rzeczywiście dobrowolnie spełni świadczenie. Dla skuteczności tzw. uznania niewłaściwego nie jest wymagane istnienie po stronie zobowiązanego zamiaru wywołania skutku prawnego w postaci przerwania biegu przedawnienia. Istotne natomiast jest to, aby zachowanie zobowiązanego mogło uzasadniać przekonanie osoby uprawnionej, iż zobowiązany jest świadom swojego obowiązku, a w konsekwencji by mogło uzasadniać oczekiwanie uprawnionego, że świadczenie na jego rzecz zostanie spełnione. Nie musi ono wskazywać ani podstawy prawnej, ani wysokości uznawanego roszczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 249/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 684/14).

Po myśli zaś art. 124 § 1 po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Kwestię natomiast przedawnienia zobowiązań wekslowych reguluje przepis art. 70 prawa wekslowego, zgodnie z którym roszczenia wekslowe przeciwko akceptantowi, wystawcy weksła własnego i ich poręczycielom przedawniają się z upływem trzech lat, licząc od dnia płatności weksła.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 grudnia 2010 r., sygn. akt I CSK 181/10, w sytuacji dochodzenia roszczenia wyłącznie na podstawie weksła, należy odróżnić zarzut przedawnienia roszczenia wekslowego, mający źródło w art. 70 prawa wekslowego i zaliczany do tzw. zarzutów obiektywnych, od zarzutu przedawnienia roszczenia ze stosunku, będącego podstawą wystawienia weksła, zaliczany w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego do tzw. zarzutów subiektywnych, mieszczących się w zarzucie wypełnienia weksła in blanco niezgodnie z deklaracją wekslową. Obie instytucje różnią się istotnie, w szczególności co do początku biegu terminu przedawnienia. Zgodnie z art. 70 ust. 1 w zw. z art. 103 i art. 104 oraz art. 32 ust. 1 prawa wekslowego, roszczenie wekslowe przeciwko akceptantowi oraz wystawcy weksła własnego

i poręczycielowi ulega przedawnieniu z upływem lat trzech, licząc od dnia płatności weksla.

Problematyka przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego w odniesieniu do weksli in blanco, łączona jest w obecnym orzecznictwie Sądu Najwyższego z upoważnieniem do wypełnienia weksla. Sąd Okręgowy podziela stanowisko wyrażone w wyrokach z dnia 19 listopada 2004 r., sygn. akt V CK 228/04 (OSP 2005/11/130), z dnia 24 listopada 2005 r., sygn. akt IV CK 236/05, z dnia 15 lutego 2006 r., sygn. akt IV CSK 15/05, z dnia 14 lipca 2006 r., sygn. akt II CSK 75/06 i z dnia 14 lutego 2008 r., sygn. akt II CSK 522/07 (niepubl.), w których wyrażono pogląd, iż w świetle art. 10 prawa wekslowego weksel in blanco może być wypełniony jedynie zgodnie z upoważnieniem osoby na nim podpisanej, a wykładnia tego upoważnienia (deklaracji wekslowej) odbywa się na zasadach ogólnych art. 65 k.c., które ze względu na ścisłą więź istniejącą pomiędzy zobowiązaniem wekslowym a zobowiązaniem zabezpieczonym wekslem in blanco, prowadzą do wniosku, iż treścią upoważnienia objęte jest jedynie uzupełnienie weksla przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Wypełnienie weksla po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego należy traktować jako wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją wekslową a osoba podpisana na wekslu może podnieść taki zarzut w ramach zarzutów przewidzianych w art. 10 prawa wekslowego, wskazując, że z tego względu jej zobowiązanie wekslowe nie powstało.

Dla odpowiedzialności wekslowej wobec remitenta osoby, która złożyła podpis na wekslu, decydujące jest zatem wypełnienie weksla in blanco przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podstawowego, a nie wydanie bankowego tytułu wykonawczego oraz opatrzenie go stosownym postanowieniem sądu przed upływem tego terminu.

Nie ma znaczenia wydanie bankowego tytułu egzekucyjnego po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, bowiem nie ten stosunek jest podstawą roszczenia, a stosunek wekslowy, który przedawnia się według swoistych zasad przewidzianych w art. 70 prawa wekslowego. W takiej sytuacji zarzut przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego może być skutecznie podniesiony w ramach zarzutów przewidzianych w art. 10 prawa wekslowego, jeżeli remitent wypełnił weksel po upływie terminu przedawnienia roszczenia podstawowego.

Stosownie do dyspozycji art. 32 prawa wekslowego poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny, z wyjątkiem wady formalnej. Odpowiedzialność awalisty wobec wierzyciela, posiadacza weksla, jest solidarna wraz z innymi dłużnikami zobowiązania wekslowego. Przewidziana jest ona w przepisie art. 47 prawa wekslowego.

Skutki poręczenia za zapłatę weksla następują dopiero po dacie płatności tego weksla, w razie niezapłacenia w terminie. Odpowiedzialność awalisty ograniczona jest czasowo terminem przedawnienia zobowiązania wekslowego, o którym mowa w art. 70 prawa wekslowego. Przerwanie i zawieszenie biegu przedawnienia wszelkich roszczeń wekslowych zgodnie z wyżej powołanym przepisem art. 71 wywołują zdarzenia określone w prawie powszechnym tj. w przepisach art. 121 k.c. i 123 k.c. Z kolei w art. 71 ust. 2 prawa wekslowego przewidziano tylko, że przerwanie przedawnienia ma skutek jedynie wobec tego dłużnika wekslowego, którego dotyczy przyczyna przerwania. Jeżeli zatem pozwany o zapłatę sumy wekslowej zostanie na przykład wyłącznie wystawca weksla własnego, to wniesiony przeciwko niemu pozew przerwie wyłącznie bieg przedawnienia roszczenia wekslowego przeciwko niemu, nie przerwie on zaś biegu przedawnienia roszczenia wekslowego przeciwko osobie, która za niego poręczyła,

ani roszczeń wekslowych przeciwko indosantom. Podobnie, jeżeli tylko jeden z dłużników wekslowych uzna dług wekslowy, na przykład wystawca weksła własnego, to przerwie przez to bieg przedawnienia roszczenia wekslowego względem siebie, nie zaś wobec poręczycieli za niego, ani indosantów.

W świetle przytoczonych powyżej regulacji bez znaczenia dla przedawnienia roszczeń wekslowych jest przedawnienie roszczeń ze stosunku podstawowego, leżących u podstaw zaciągnięcia zobowiązania wekslowego.

W przedmiotowym stanie faktycznym mamy do czynienia z wekslem in blanco, a w przypadku tego typu weksli kluczowego znaczenia nabiera upoważnienie do uzupełnienia blankietu, będące elementem porozumienia (umowy) pomiędzy wręczającym i przyjmującym blankiet. Źródłem zobowiązania wekslowego osoby podpisanej na blankiecie jest ta umowa. Zobowiązanie to i odpowiadające mu roszczenie powstaje jednak dopiero po uzupełnieniu blankietu przez uprawnioną osobę zgodnie z treścią otrzymanego upoważnienia (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 1998 r., sygn. akt III CKN 342/97, OSNC 1998, nr 9, poz. 141 oraz z dnia 17 kwietnia 1999 r., sygn. akt I CKN 51/98, OSNC 2000, nr 2, poz. 27).

Przedawnienie praw z takiego weksła nie zaczyna biec przed jego wypełnieniem. Bieg przedawnienia roszczenia z weksła wręczonego bez wypełnienia daty płatności rozpoczyna się dopiero z dniem płatności wpisanym na wekslu przez wierzyciela wekslowego.

Zgodnie z zasadą, wynikającą z art. 32 i 47 prawa wekslowego, poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył, a odpowiedzialność awalisty wobec wierzyciela, posiadacza weksła. Awal nie jest jednak instytucją służącą zabezpieczeniu zapłaty długu podstawowego, stanowiącego causę dla wystawienia weksła in blanco, a jedynie instytucją służącą zabezpieczeniu zapłaty długu wekslowego, zwiększa on bowiem prawdopodobieństwo realizacji weksła. Przepis art. 47 i pozostający z nim w ścisłej relacji przepis art. 71 prawa wekslowego odnosi się wyłącznie do roszczeń wekslowych, które powstają dopiero z momentem wypełnienia weksła in blanco. Przed jego wypełnieniem wierzyciel nie ma wobec awalisty żadnego roszczenia (ani wekslowego ani ze stosunku podstawowego), w stosunku do którego mógłby biec termin przedawnienia i który mógłby ulec przerwaniu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że pozwany w dniu 28 marca 2013 r. wypełnił weksel sumą wekslową, na którą składała się należność główna oraz odsetki i pismem z tego samego dnia wezwał M. S. jako awalistkę weksła do jego wykupu do dnia 11 kwietnia 2013 r. Następnie w dniu 14 lutego 2014 r. (...) Bank (...) S.A. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) wobec powódki, jako poręczycielki wekslowej umowy kredytu z dnia 22 listopada 1999 r. o nr (...) (z późn. zm.), a następnie postanowieniem z dnia 31 marca 2014 r. sygn. akt X Co 141/14 Sąd Rejonowy w Jarosławiu X Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w P. nadał klauzulę wykonalności wymienionemu powyżej bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 14 lutego 2014 r. nr (...) przeciwko M. S..

Od dnia 11 kwietnia 2013 r., tj. terminu wykupu weksła, do dnia zaopatrzenia bankowego tytułu egzekucyjnego w klauzulę wykonalności przez Sąd Rejonowy w Jarosławiu X Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w P. upłynęło nieco ponad 10 miesięcy. Zgodnie z wskazywanym art. 70 prawa wekslowego, termin przedawnienia roszczenia pozwanego względem powódki wynosi trzy lata, tym samym zarzut podniesiony przez powódkę w oparciu o który wniosła przedmiotowe roszczenie nie był zasadny.

Badając przedmiotowy stan faktyczny na gruncie przedawnienia długu podstawowego, tj. roszczenia z umowy kredytu z dnia 22 listopada 1999 r. o nr (...) wskazać należy, iż pozwany pismem z dnia 9 kwietnia 2010 r. rozwiązał umowę ugody z dnia 28 maja 2007 r. do umowy kredytu z dnia 22 listopada 1999 r. o nr (...) (z późn. zm.), tym samym czyniąc swoje roszczenie wymagalnym.

Następnie pismem z dnia 7 października 2010 r. J. S. zwrócił się do pozwanego o uzgodnienie nowych warunków spłaty kredytów. Odpowiadając w dniu 17 stycznia 2011 r. na wskazane pismo (...) Bank (...) S.A. zawiadomiła J. S. oraz M. S., iż istnieje możliwość restrukturyzacji zobowiązań wynikających z zadłużenia z kredytów: z dnia 22 listopada 1999 r.

o nr (...) oraz z dnia 21 września 2001 r.

o nr 202- (...). W piśmie tym pozwany wskazał kwotę zadłużenia na dzień 17 stycznia 2011 r., wynikającą z umów obu kredytów, jednocześnie wzywając adresatów do spłaty zadłużenia w terminie 7 dni od otrzymania wskazanego pisma bądź przedłożenia w tym terminie wskazanych informacji i dokumentów oraz uzgodnienia nowych warunków płatności. W odpowiedzi na pismo pozwanego M. S. oraz J. S. zwrócili się o kilkudniowe przesunięcie terminu dostarczenia dokumentów.

Wskazania również wymaga, iż J. S. w dniu 24 kwietnia 2011 r. dokonał wpłaty na kwotę 500 zł, w dniu 16 maja 2012 r. wpłaty na kwotę 500 zł, w dniu 31 grudnia 2013 r. wpłaty na kwotę 1000 zł, w dniu

31 marca 2014 r. na kwotę 1000 zł oraz 2 maja 2014 r. na kwotę 1000 zł.

W tytułach przelewów J. S. nie wskazywał które zadłużenie spłaca.

W konsekwencji, pozwany zaliczył wpłaty na należności z umowy kredytu z dnia z dnia 22 listopada 1999 r. o nr (...).

Tym samym, w ocenie Sądu Okręgowego, w realiach niniejszej sprawy bez wątpienia doszło do uznania niewłaściwego długu. J. S. swoim zachowaniem ponad wszelką wątpliwość dążył do wywołania u pozwanego przekonania, iż zamierza dobrowolnie uregulować swoje zadłużenie, a jego działanie doprowadziło do wielokrotnego przerwania biegu trzyletniego terminu przedawnienia, który za każdym razem rozpoczął swój bieg od początku w oparciu o art. 118 k.c. w zw. z 123 § 1 pkt 2 k.c.

w zw. z art. 124 § 1 k.c. Co więcej jakiegokolwiek działanie w tej kwestii powódki wbrew jej twierdzeniom nie było potrzebne, gdyż była ona wyłącznie awalistką zobowiązania wekslowego, nie zaś długu podstawowego.

Na marginesie wskazać należy, iż trzyletni termin przedawnienia nie upłynąłby nawet gdyby nie doszło do jego przerwania, a mianowicie wymagalność roszczenia z umowy kredytu z dnia 22 listopada 1999 r.

o nr (...) nastąpiła w dniu 9 kwietnia 2010 r., natomiast

do wypełnienia weksła doszło w dniu 28 marca 2013 r. A zatem trzyletni termin przedawnienia upłynąłby dopiero w dniu 9 kwietnia 2013 r.

Do wypełnienia weksła doszło więc przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podstawowego, tak więc zgodnie z przytaczanym poglądem

Sądu Najwyższego, który tutaj Sąd w pełni aprobuje, zgodnie z którym nawet w sytuacji uznania, że nie doszło do uznania niewłaściwego, które

to przerywa bieg przedawnienia, powódka nie dysponuje zarzutem wypełnienia weksla po upływie terminu przedawnienia roszczenia

ze stosunku podstawowego, który to mógłby być ujęty w ramach zarzutów przewidzianych w art. 10 prawa wekslowego.

Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego brak podstaw do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności.

W oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat

za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego

z urzędu (t.j. Dz. U. 2002, nr 123, poz. 1059 z późn. zm.), Sąd zasądził powódki M. S. na rzecz strony pozwanej (...) Bank (...) S.A. 7.217 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Nadto na zasadzie § 6 pkt 7 w zw. z § 19 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat

za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. 2013 poz. 461) Sąd Okręgowy przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Przemyślu na rzecz adw. M. K. wynagrodzenie w kwocie 8.856 zł brutto,

w tym 23% VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce

z urzędu.